

PÔSOBIA V NAŠICH ŠTÁTNYCH INŠTITÚCIÁCH SEKTY?

Ako sa naučiť pravdivo komunikovať a nerozvracať vlastnú obec

Pokračovanie besedy o škole v Pustých Úľanoch

RNDr. Emil Páleš, CSc.

„Ekumenická spoločnosť pre štúdium siekt“ je sektou, ktorá sa usiluje zneužívať štátne, politické a akademické inštitúcie na šikanovanie všetkých odlišných duchovných a svetonázorových prúdov. Nemá iný, než deštruktívny cieľ ničiť to, čo iní ľudia budujú. 17 rokov jej pôsobenia je dezinformačnou kampaňou, zdokumentovanou sériou cieľavedomých podvodov a demagogickej pseudoargumentácie.

Je celkom nepodstatné, či sa rozhodnete vo vyučovaní ponechať alebo z nej vylúčiť drobné waldorfské prvky ako je „tanec k písmenkám“ alebo „stolík ročných období“. Ale je podstatné, či Vám útokmi rozvrátia školu a kolektív – a či budú pustoúľanské deti a rodičia znášať pomstu samozvaných inkvizítorov za to, že ste údajní sektári – keď v skutočnosti ani jediná osoba v celej obci nemala nikdy úmysel deti nábožensky indoktrinovať.

Čo treba robiť: je ľudskou povinnosťou každého zúčastneného aktívne si ujasniť pravdu a zaujať postoj činom. K pravde o akomkoľvek rozhodnutí vo vašej obci môže viesť len dialóg, ktorý spĺňa určité etické a logické pravidlá. Na otázky je treba odpovedať – a nie zostať ticho, alebo prekrútiť pointu a začať rozprávať o celkom inom. Pri evidentných nepravdách je potrebné trvať na vysvetlení alebo na náprave a ospravedlnení, nie prejsť ďalej, akoby sa nič nestalo. Nikto z obce nemá právo zostať neutrálny a nerozhorčiť sa nad tak vedeným dialógom (ako 20. júna), lebo sa stáva spoluvinníkom a škodí ostatným.

Obecný úrad má vytvoriť demokratický priestor pre výmenu názorov, ale za názor možno pokladať len niečo, čo vzniká pri úprimnom úsilí hľadať pravdu, a nie zo zlého úmyslu podvádzať. Demokracia dáva slobodu dobre mysleným názorom, ale nie zlomyseľnému škodeniu. Kto nezodpovedá za svoje „názory“, vyhýba sa ich prevereniu a odmieta niest' následky za ich prípadnú nepravdivosť - ten sa nemýli, ale klame. Obecný úrad nemá dávať voľnú ruku nátlakovým skupinám, ale naopak pod vlastnou záštitou vytvoriť neutrálne moderovaný priestor a vedieť, koho pozýva.

Keď nerozoznáme čestných ľudí od nečestných, dobro od zla a pravdu od lži, nezaslúžime si žiť demokraticky a v slobode. Neslušný človek nie je ten, kto požaduje nápravu zvýšeným hlasom – neslušní sú všetci tí, čo zostanú ticho sedieť v situácii, kedy sa treba postaviť za pravdu. Tou nepochybnou pravdou je, že musíme všetci od seba navzájom vyžadovať zodpovednosť a pravdivosť v komunikácii. Etika dialógu nie je predmetom, na ktorý máte právo mať rôzne názory – ale *podmienkou* demokracie, ktorá ju práve len umožňuje.